

P A S T O R A L E L A Î N V I E R E A
D O M N U L U I 2 0 1 9

† IOAN
DIN MILA LUI DUMNEZEU, ARHIEPISCOP AL TIMIȘOAREI
ȘIMITROPOLIT AL BANATULUI

Iubitului nostru cler, cinului monahal și drept-credincioșilor creștini, har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl, iar de la noi, părintească binecuvântare.

„Adevărat, adevărat zic vouă că, dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă” (Ioan 12, 24)

Hristos a înviat!

Iubiți frați și surori în Domnul,

„Cu șase zile înainte de Paști, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, pe care îl înviase din morți” (Ioan 12, 1), așa ne mărturisește Sfântul Evanghelist Ioan. Dar ne mai prezintă acesta un fapt important prin care se va dovedi marea iubire a lui Hristos față de toate neamurile, căci El n-a venit doar pentru poporul ales, ci pentru mântuirea întregii Sale creații.

Astfel, după cum ne relatează Sfântul Evanghelist Ioan, la Intrarea lui Iisus în Ierusalim erau de față și niște elini din cei care se suiseră să se închine la sărbătoare.

Și spune Sfântul Ioan: „Și erau niște elini, din cei ce suiseră să se închine la sărbătoare. Deci aceștia au venit la Filip, cel ce era din Betsaida Galileii, și l-au rugat zicând: Doamne, voim să vedem pe Iisus. Filip a venit și i-a spus lui Andrei; și Andrei și Filip au venit și l-au spus lui Iisus. Iar Iisus le-a răspuns, zicând: A venit ceasul ca să fie preaslăvit Fiul Omului” (Ioan 12, 20-23). Au înțeles oare Sfinții Apostoli aceste cuvinte în acel moment?!

Înainte de Patima Sa cea mântuitoare, îi primește și pe acei străini de neamul Său, îi aduce și pe ei să se împărtășească din lumina Învierii Sale. Acești elini anonimi se vor întoarce în țara lor împărtășiți din lumina Învierii lui Hristos. Iată, omul se împărtășește mai întâi din lumină și apoi din Trupul și din Sângele lui Hristos.

Credința în Înviere este curajul de a evada în lumină.

Credința este curajul de a păși spre infinit și de a atinge Neatinsul.

Este mai comod să rămâi în întuneric, unde nu se văd păcatele: „Că oricine face rele urăște Lumina și nu vine la Lumină, pentru ca faptele lui să nu se vădească. Dar cel care lucrează adevărul vine la Lumină, ca să se arate faptele lui, că în Dumnezeu sunt săvârșite” (Ioan 3, 20-21).

Însă, iubite frate, tu să fii icoana ta, să fii icoana învierii tale, căci Hristos a sădit și în tine arvuna învierii tale.

Țăranul român, de mii de ani, seamănă sub glie bobul de grâu care, mai întâi moare, dar apoi răsare și vine la viață pentru a înspica și a aduce rod însutit. Aceasta era credința strămoșilor noștri: doar murind, bobul de grâu va răsări. Dacă Dumnezeu poartă de grijă unui bob de grâu care, aruncat sub brazdă, răsare, oare nu este mai de preț omul, cununa creației Sale?! Iubite frate, vei rămâne pe veșnicie în mormânt?! Nu, căci Hristos va revărsa și peste tine acea picătură din roua vieții și vei învia și tu.

Priviți cimitirul satului care seamănă cu un lan de cruci. Semănăm oameni și răsar cruci, adică Înviere. Priviți, iubitorilor, și vedeți că au înspicat crucile părinților, semn că Învierea este mai aproape ca oricând.

Binecuvântează, Doamne, lanurile înspicate de cruci ale neamului nostru românesc!

Iubiți credincioși,

Învierea lui Lazăr din Betania a fost unul din semnele preaslăvirii Fiului Omului, adică a Domnului nostru Iisus Hristos. Această minune a învierii lui Lazăr va umple cupa mâniei iudeilor și vor hotărî să-L omoare pe Iisus: „Iar Caiafa (...) le-a zis (...): Ne este mai de folos să moară un om pentru popor decât să piară tot neamul (...). Deci, în ziua aceea, s-au hotărât să-Lucidă” (Ioan 11, 49-53). Voiau să șteargă de pe fața pământului urmele dumnezeirii lui Iisus Nazarineanul. Dar și pe Lazăr voiau să-l omoare: „Și s-au sfătuit arhieriei ca și pe Lazăr să-l omoare. Căci din cauza lui mulți dintre iudei mergeau și credeau în Iisus” (Ioan 12, 10-11).

Cărturarii și fariseii vedeau o realitate pe care nu o înțelegeau.

Poporul începuse să părăsească Templul, se apropia de Hristos și Îl urma pe El. Fariseii au rămas împietriți în legea literei și nu înțelegeau legea iubirii. Începuse o nouă pagină în istoria mântuirii neamului omenesc, pagină scrisă cu Sângele lui Iisus Hristos. El n-a scris pe piatră, ci în inimile oamenilor și scrie și astăzi în inimile celor care își deschid inima, după cum spune și Sfântul Apostol Pavel: „Arătându-vă că sunteți scrisoare a lui Hristos, slujită de noi, scrisă nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu, nu pe table de piatră, ci pe tablele de carne ale inimii” (II Corinteni 3, 3).

Iubiților, Hristos n-a venit să biruiască lumea prin războaie și ucidere, ci El a biruit lumea prin moartea Sa. Hristos n-a omorât pe nimeni, ci S-a lăsat omorât El. Și astfel a biruit moartea, ca ea să nu mai aibă putere asupra omului.

Viața noastră se aseamănă cu a unui grăunte semănat sub brazdă. Hristos, Bobul de grâu dumnezeiesc, a fost semănat în pământ și a treia zi a înviat. El a rostit în fața ucenicilor Săi cuvintele referitoare la bobul de grâu care cade sub brazdă, iar, dacă nu moare, rămâne singur: „Adevărat, adevărat zic vouă că, dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă” (Ioan 12, 24). Hristos ne arată că Își asumă moartea prin care va trece și prin care ne va trece și pe noi la Viață. Înviatul din Nazaret va aduce în lume o nesfârșită roadă prin moartea și Învierea Sa. Hristos va face să rodească viață din moarte. Moartea mea și a ta vor rodi viață. Dar ce fel de viață?! După faptele noastre. Spune o vorbă din popor: „Ce semeni, aceea răsare”.

Sfântul Apostol Pavel le scria Colosenilor: „Drept aceea, omorâți mădularele voastre cele pământești: desfrânarea, necurăția, patima, pofta cea rea și lăcomia, care este închinare la idoli” (Coloseni 3, 5). Iată ce nu trebuie să semănăm, ci să fim asemenea bobului de grâu curat.

Grăuntele din textul Evangheliei este Hristos. Boabele din spicul de grâu sunt toți cei botezați în numele Sfintei Treimi.

Noi, creștinii, suntem un rod al morții și al Învierii lui Hristos. Suntem născuți de sus (cf. Ioan 3, 3) și astfel, prin Hristos, am fost și noi înfiați Domnului.

Drept-măritori creștini,

Suferința este de mare trebuință pentru mântuire. Omul nu suferă doar atunci când este chinuit, bătut de cineva. Se pare că omul suferă cel mai mult atunci când se leapădă de patimile sale. O, ce suferință să te lași de mânia, de ură, de judecarea semenului! Cât de greu se luptă omul să scape de asemenea păcate! Suferă din toată ființa sa.

Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a venit în lume nu să Se curețe pe Sine de păcate, căci: „Cine din voi Mă vedește de păcat?” (Ioan 8, 46). El este Cel neîntinat, Care a venit să ne curețe pe noi de păcate și să ne sfințească pentru ca noi să răsărim în veșnicie. Fiul lui Dumnezeu n-a venit pentru drepti, ci a venit să-l ridice pe cel căzut, să-l învieze pe cel mort: „N-am venit să chem pe cei drepti, ci pe cei păcătoși la pocăință” (Marcu 2, 17).

Iubirea lui Hristos este nemărginită. Hristos ne-a iubit și în piroane, pe Crucea de pe Golgota. Sângele care curgea din rănile trupului Său era semnul iubirii Lui nemărginite față de oameni. Noi I-am dat piroane, El ne-a dat sângele iubirii Sale. Noi I-am dat moarte, El ne-a dat viață. Aceasta este taina

iubirii pe care ne-a lăsat-o și nouă s-o împlinim față de semenii noștri aici, pe pământ: în loc de piatră, pâine, în loc de ură, iubire. Hristos a murit pe Cruce iubind, nu blestemând, nu urând. Să ne aducem aminte de momentul din Grădina Ghetsimani, atunci când Iuda Iscarioteanul Îl trădează pe Iisus.

Și iată ce scrie Sfântul Evanghelist Matei: „Iar vânzătorul (...), apropiindu-se de Iisus, a zis: Bucură-Te, Învățătorule! Și L-a sărutat. Iar Iisus i-a zis: Prietene, pentru ce ai venit? Atunci ei, apropiindu-se, au pus mâinile pe Iisus și L-au prins” (Matei 26, 48-50).

Hristos, cât a trăit pe pământ, nu a avut dușmani, ci doar prieteni. El nu a dușmănit pe nimeni, ci doar a iubit. Hristos n-a urât pe nimeni. Ceea ce urăște Hristos în lumea aceasta este păcatul.

Pe cel păcătos Hristos îl iubește, dar nu-i iubește păcatele, ci îi urăște păcatele sale. Hristos l-ar fi iertat și pe Iuda dacă ar fi venit la Cruce, să-I ceară iertare, dar a căzut în sine și în deznădejde: „Atunci Iuda, cel ce L-a vândut, văzând că a fost osândit, s-a căit (...) și aruncând arginții în templu, a plecat și, ducându-se, s-a spânzurat” (Matei 27, 3- 5). Căderea în sine duce la izolarea omului, la depărtarea de Dumnezeu. Mlădița, odată tăiată, se usucă. Este mai ușor să te ridici dacă ai căzut pe drumul crucii, decât atunci când omul cade în sine.

De pe drumul crucii te ajută Hristos să te ridici, din căderea în sine tu trebuie să te ridici, așa cum a făcut și fiul risipitor: „Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înainte ta” (Luca 15, 18). Sfântul Apostol Pavel le scria Corintenilor următoarele cuvinte despre Hristos: „Și a murit pentru toți, ca cei ce viază să nu mai vieze loruși, ci Aceluia care pentru ei a murit și a înviat” (II Corinteni 5, 15).

Câți dintre noi am putea răspunde la întrebarea: Pentru cine trăiești? Oare am răspunde direct și ferm: Pentru Hristos?! O singură trăire este cea adevărată, cea în Hristos, iar celelalte sunt amăgiri ale vieții pământești.

Iubirea lui Dumnezeu nu este egoistă. El vrea ca iubirea noastră față de El să nu fie străină de iubirea față de semenii noștri. Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan, prin harul Duhului Sfânt, ne spune: „În aceasta este dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Iubiților, dacă Dumnezeu astfel ne-a iubit pe noi, și noi datori suntem să ne iubim unul pe altul” (I Ioan 4, 10-11).

Iubiții mei fii duhovnicești,

Iată ce este pentru noi, creștinii, acest Praznic al Învierii Domnului: iubire și lumină. Femeile mironosițe sunt martorele marelui adevăr și anume acela că Iubirea nu moare. Ele sunt martorele Învierii Iubirii.

Astăzi, în Ziua Învierii, Hristos semnează în numele tău contractul veșniciei. Noi I-am deschis lui Hristos un mormânt, El ne-a deschis nouă, azi, porțile veșniciei.

Însă și azi gândurile omului mai sângerează, căci gândurile sunt adevărata față a omului.

Hristos S-a pierdut pe Sine pentru a mă afla pe mine. Și totuși vedem cum, în fiecare zi, se ofilesc frunzele timpului nostru și înțelegem tot mai greu gramatica libertății noastre. Trăim de parcă pe acest pământ nu ar mai fi fost nimeni înainte de noi și după noi nu ar mai fi nimeni.

Iubiților, noi I-am oferit lui Iisus o cunună de spini, pentru că aceștia cresuseră în inima noastră, însă El a făcut din ei lumină, din Sângele Său a făcut viață, din piroane a făcut ancoră, din Cruce, Altar, iar din Trupul Său, hrană vieții veșnice.

Drept-măritori creștini, în satul românesc au existat trei academii: Familia, Școala și Biserica. Aici am învățat și eu, căci m-am născut în veșnicul ieri, trăiesc veșnicul azi și mă îndrept spre veșnicul mâine.

Fraților, un fiu al satului, Horea din Albac, a oprit roata istoriei cu pieptul său, zicând: „Ale satului, nu ale împăratului!”

Să zicem și noi ca Horea și să apărăm „veșnicia cea născută în sat” și cultivată în cele trei sfinte academii ale satului: Familia, Școala, Biserica.

Doamne, rogu-Te, nu lăsa ca noi, românii, să fim deșărați!

Iubiți credincioși,

Soarele grăiește cu noi prin lumina sa, iar Dumnezeu grăiește cu noi prin lumina Învierii Fiului Său.

Bucurați-vă în lumina Învierii lui Hristos, Cel ce este și învierea noastră!

Azi au biruit lumina și iubirea. Să ne împărtășim azi din lumina și iubirea lui Hristos Cel Înviat.

Doamne, binecuvântează-i pe toți cei care cred în Învierea Răstignitului din Nazaret!

Hristos a înviat!

Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor,

† IOAN al Banatului